

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Aquesta pudor que fem

Manel Castaño

Hi ha estudis per a tots els gustos, i per a totes les olors. Mitjançant "el nas de persones calibrades olfactivament" i amb tots els ets i uts, l'empresa Odournet, per encàrrec de *La Vanguardia*, ha investigat quina olor fa Barcelona, i han arribat a la conclusió que put primordialment a trànsit, menjar i claveguera. No és cap sorpresa, qui més qui menys ja s'ho ensumava; ara bé, resulta estranya una afirmació del director de l'estudi, més pròpia d'un polític quan s'excusa: "Barcelona és força inodora si la comparem amb ciutats de l'Índia". Podem afegir-hi que l'aire és molt més respirable que el de Pequín, que les aigües del port són molt més netes que les del delta del Níger, que

Es fa un ús pervers de la idea que sempre hi ha un pitjor

assassinin força menys dones que a Ciudad Juárez, que la gent sol ser més puntual que al Perú, i un munt de paràmetres més amb què consolar-nos. Les comparacions d'aquesta mena són odioses perquè generen conformisme; és una de tantes conseqüències nefastes de la globalització, que diuen que també en té de *fastes* però comencem a dubtar-ne. Es fa un ús pervers de la vella idea que sempre hi ha un pitjor. Com que el pitjor el tenim a tocar, a dues hores d'avió, i ens l'ensenyen cada dia els telenotícies, desbordem optimisme. De pensar que som un cul del món i tenir ganes d'allunyar-nos nord enllà, com deia Espriu, ens hem suggestionat a creure que fem part de la gent rica, lliure, desvetllada i feliç i que estem en condicions d'acollir una legió de damnats de la terra i cooperar al desenvolupament del món sencer. I resulta que l'àvara pobresa dels catalans persisteix i que encara fem la mateixa olor de benzina, col bullida i comuna embussada. I ni tan sols ens resta l'afany que havíem tingut de cercar la ciutat ideal.

Benvinguts a la festa

■ Voldria convidar-vos a tots i a totes a la festa que farem demà dia 4 de desembre a les 8 del vespre al Pavelló Esportiu de Cassà de la Selva.

Celebrarem el 50è aniversari de la independència de Mauritània, un país poc conegut que us volem apropar gràcies als nouvinguts d'aquelles terres, podreu tastar la seva gastronomia, escoltar la música de les terres africanes, contemplar una desfilada de vestits típics de la zona i d'altres...

Es parla molt d'integració, per això defenso el coneixement mutu de les tradicions i de les festes, perquè conèixer suposa apropar els pobles, enriquir-se del patrimoni cultural d'altres terres, en definitiva, un agermanament.

A la vida hem d'anar sumant experiències i desitjo que aquesta sigui una més. Si voleu, per un moment, fer un viatge a un país africà, veniu a la festa. Per això us obro la porta del meu país i de la seva gent.

HAMA DIAWARA
Cassà de la Selva (Gironès)

Falta de respecte al col·lectiu infermer

■ Referent al titular del dia 1/12/10, escric aquesta carta personalment, encara que penso que parlo per boca de molts companys. Sóc infermer, i només de llegir el titular *L'infermer de la mort* m'ha agafat una enrabada considerable. Crec que el que heu aconseguit és crear mala imatge d'un col·lectiu que cada dia s'esforça al màxim, malgrat el decreixement de recursos, tant materials com humans, per aconseguir la millor atenció possible per als usuaris dels nostres centres sanitaris. Amb el titular, veig que als periodistes els falta documentació, ja que el Sr. Joan Vila no és infermer, és

Noves portes per a la MAT

■ Malgrat la MAT no hagi estat l'estrella de la passada campanya electoral –bé, de fet amb prou feines s'ha deixat veure– i el poc que ho ha fet ha estat gràcies als ciutadans que la pateixen en primera persona, el canvi de govern a la Generalitat de Catalunya hauria de permetre l'obertura de noves portes.

Noves portes que haurien de servir per acabar un projecte on tothom s'hi pugui sentir escoltat i comprès. I on ningú no s'hauria de sentir maltractat. I aquí les formes són molt importants. Tant com escoltar els que, tot i no ser part interessada ni participar en la gestació d'un projecte, n'acabaran patint les conseqüències. I si es vol deixar de criminalitzar les elèctriques, cal que des del govern tampoc no sembli que se'ls doni empara.

Tot i que el soterrament de la MAT ara és una decisió política de l'Estat espanyol, el nou govern haurà de dir-hi la seva també. I aquí, hauria de voler poder comptar amb el suport del territori.

Per això l'hi caldrà donar suport als alcaldes i ciutadans que veuen en el soterrament la millor opció, tant des d'un punt de vista econòmic com socioambiental. Un suport que els alcaldes no deixaran de demanar del nou govern, igual que ho varen demanar de l'anterior.

Només falta ara poder trobar-lo, per aconseguir entre tots plegats tancar el més satisfactoriament possible les portes de la MAT.

FRANCESC XAVIER QUER I BOSCH, alcalde de Crespià i president de l'Associació de Municipis MAT (AMMAT) Crespià (Pla de l'Estany)

zelador.

Agrairia que abans de tornar a publicar quelcom sobre el nostre àmbit es documentessin una mica, ja que amb titulars com els de dimecres l'únic que fan és malmetre el nostre col·lectiu. I agrairia unes paraules de disculpa al nostre col·lectiu. Gràcies.

FERRAN VILA
Mata (Pla de l'Estany)

Diuen que estem al segle XXI

■ Diuen que estem al segle XXI. Diuen que hem d'utilitzar el transport públic per fer les ciutats més habitables, més biosostenibles...

Doncs l'experiència que he viscut recentment no confirma que la primera afirmació sigui real ni afavoreix que la segona es faci realitat. El dimarts dia 30 de novembre,

dia especialment fred i plujós, a la ciutat de Girona, a la sortida de la jornada escolar de l'alumnat de l'IES Narcís Xifra, l'autobús de la línia 6 (de la Teisa) que feia el trajecte des de Sarrí de Ter a Vila-roja, va deixar a terra 8 persones, amb l'única alternativa d'esperar 30 minuts més sota el plugim o bé (el que van fer 6 joves estudiants) anar caminant (dubto que anessin fins a Vila-roja).

L'explicació per tancar-nos les portes als nassos per part del conductor i arrencar, va ser que l'autobús estava ple, i això ho va fer amb ajuda de mímica, no fos cas que volguéssim pujar.

Senyors de l'Autoritat Territorial de la Mobilitat de l'Àrea de Girona:

No podrien adequar-se a les necessitats dels temps, a la necessitat dels ciutadans i

reforçar en algun tram horari algunes línies i potser en algunes altres línies utilitzar autobusos més petits però més freqüents (com la línia 11)?

Ja sabem que Girona és una ciutat no gaire gran, però el transport de Girona és poc pràctic. Es necessita quasi fer un màster per entendre: els diferents recorreguts d'una mateixa línia, el diferents horaris segons dies de la setmana i els diferents horaris segons l'època de l'any.

La meua reflexió és: si continua essent tan poc pràctic el transport públic de Girona no és d'estranyar que molts ciutadans optin pel transport privat.

Adéu sostenibilitat i ciutat més habitable.

ENRIQUETA VIDAL
Girona

Campanades durant la nit

■ Sentir tocar campanes no em molesta, tot el contrari. El so greu de quan toquen a mort, l'alegria escandalosa del trillo senyal de bateig, el toc de quan criden per anar a missa, l'hora de l'àngelus que em marca les dotze del migdia... Si a mi em fan gràcia, amb mes raó als catòlics que segueixen aquestes celebracions. Escoltar els quarts i les hores, als que no porten rellotge o se l'han oblidat, també els deu anar bé, això quan és de dia, però hi ha algú que em pugui justificar per què a la nit també han de tocar?

A les nits, la majoria de la gent deu dormir, penso, i les poques persones que corren pel carrer o que no dormen, no crec que desitgin que es despertin els veïns cada quart d'hora només per fer-los saber en quin temps viuen, per tant trobo del tot justificada la demanda de totes aquestes persones que fa temps que demanen que les campanes no toquin de nit.

ESTEVE BARCELÓ
Llagostera (Gironès)

EN SÍSIF

Jordi Soler

